

[Poul Clausen.]

ramme, der omhandles i kommissionsbetænkningen, skulle være af ligefrem livsvigtig betydning for medicinfabrikkerne, tror jeg ikke på.

I den højtærede ministers forslag er førstegangsbeskyttelsen sat til 20 år med forlængelse for 10 år ad gangen og iøvrigt under visse forudsætninger ubegrænset. Det er efter min opfattelse en meget large gennemført begrænsning — man kunne godt sætte dette ord, begrænsning, i gåseøjne —, især når man erindrer, at en hel række specialpræparater såvel af dansk som af udenlandsk oprindelse sælges verden over under fællesbetegnelser og altså uden egentlig navnebeskyttelse. Det må dog indrømmes, at særnavnene har stor udbredelse, men det er min opfattelse, at nytten af særnavne vil vise sig mere og mere problematisk, ikke mindst fordi udbredelsen efterhånden har ført til en navnerigdom, der tenderer mod et kaos og får de enkelte særnavne til at drukne i mængden. Jeg tror derfor, at interessen for spørgsmålet om særnavne vil være faldende, efterhånden som det går op for fabrikkerne selv, at sandheden om dette spørgsmål meget nær er den, at det gennemgående er de mindst værdifulde præparater, der i længden tiltrænger den stærkeste beskyttelse.

Apotekernes interesse i dette spørgsmål består udelukkende i at kunne bevare konkurrencemulighederne indenfor den ramme, som deres tekniske muligheder giver, således at der stadig kan foregå en rationel drift på apotekerne. Apotekernes ekspeditionsforpligtelser medfører et personalebehov af ekstraordinær karakter og af et omfang, der er uforholdsmæssig stort i sammenligning med andre handlendes. Det er derfor nødvendigt, at ekspeditionen på apoteket kan gå hånd i hånd med en fabriktionsvirksomhed, således at det bliver muligt at nyttiggøre det kvalificerede personale på de tidspunkter, da selve ekspeditionsarbejdet er mindre krævende.

Den tredje og vigtigste part i sagen, nemlig det medicinforbrugende publikum, kan kun drage fordel af, at der på medicinremstillingens område eksisterer den størst mulige konkurrence mellem fabrikant og apoteker, og endelig forekommer der mig at være en afgørende samfundsmæssig interesse heri såvel som i en ordning, der i forsyningsvanskelige tider, som vi jo har kendt,

og som vi vel næppe tør udelukke for fremtiden, sikrer, at der forefindes såvel varelagre som fremstillingsmuligheder spredt ud over hele landet, i stedet for at begge dele skulle være koncentreret på ganske få virksomheder. De år, vi har gennemlevet fra 1940 indtil fornylig, har båret vidnesbyrd om dette, selvom erkendelsen heraf ikke har nået nogen stor udbredelse. Jeg er ikke bange for at påstå, at årsagen hertil faktisk er den, at systemet virkede så godt i de onde år, at de færreste lagde mærke til, at det eksisterede.

Der er for mig ingen tvivl om, at denne blanding af større fabrikker og mange små industrielle virksomheder betyder en afgørende fordel for et lands apoteksvæsen, og det er derfor ikke noget under, at man i lande, hvor man er tilbage i så henseende, nærer ønske om at komme på højde med os.

De økonomiske og forretningsmæssige forhold, som det foreliggende forslag byder apotekerne, bygger hovedsagelig på det eksisterende. Jeg har gentagne gange i de senere år, når midlertidige ændringer i apotekernes afgifts- og pensionsforhold har været til behandling i dette høje ting, givet udtryk for, at disse bestandige ændringer er apotekerne til meget besvær. Det skulle derfor glæde mig, hvis vi ved det foreliggende forslag er nået til vejs ende med lapperierne. Der er ikke noget, der er mere generende for fornuftige dispositioner på nogenlunde sigt end bestandig at skulle regne med mulige ændringer i de bestående forhold, og selvom jeg for mit vedkommende må være af den opfattelse, at den mest retfærdige afgiftsordning for apotekerne bygger på det enkelte apoteks afkastning, er jeg dog tilfreds med, at det nu eksisterende grundlag foreslås videreført. En ren afgift af nettooverskuddet fører på grund af de store uligheder i apotekernes størrelse til en afgiftsskala med så stor topbelastning, at det i nogen grad kan berøve indehaverne interessen for en økonomisk drift. Derfor er den foreslåede kombination af omsætningsafgift og overskudsafgift en rimelig udvej, som også i nogle år har stået sin prøve.

Jeg kan tillige fuldtud tiltræde, at de oprindelig salgbare apotekers afgiftsforhold bevares uændret, så længe bevillingen forbliver hos den nuværende indehaver eller hos en valgt successor. Også for tilskudsordningen for de mindre apoteker er opret-